

[Miljøministeren]

Til hr. Gade skal jeg sige, at jeg mener, at også hr. Gade til syvende og sidst selv arbejder efter tallet 90, og at det er indholdet, der tæller, når man ser på resultatet, og ikke så meget, hvem der stemmer for det. Jeg mener, man skal fastholde, at det er indholdet, og jeg oplever da også hr. Gade bruge de 90, hvor de så end kommer fra, til at fremme hr. Gades egne formål. Nøjagtig det samme gør Det Radikale Venstre naturligtvis. Andet ville heller ikke være hensigtsmæssigt.

Hvad angår klageadgangen, skal jeg sige til hr. Gade, at det er rigtigt, at ændringen åbner faktisk mulighed for, at der tillægges miljø- og erhvervsorganisationer klageadgang i konkrete sager efter kemikalieloven. I dag er der reelt kun klageadgang for den virksomhed, der stilles krav til, så der er altså tale om nogle udvidede muligheder, som hr. Gade pegede på.

Problemet i denne sag er, at det er en meget skiftende kreds, der berøres af de forskellige regler og afgørelser efter kemikalielovgivningen, afhængigt af hvilke sager vi taler om. Derfor er det faktisk lidt vanskeligt generelt at sige, hvem der har klageadgang hvor og hvornår, og derfor tror jeg, vi skal tage stilling til spørgsmålet om, hvem der skal tillægges klageret, når man fastsætter de konkrete regler. Hvis de skal fastsættes direkte efter loven, må vi tage stilling til, hvem der skal kunne klage. Men jeg vil i øvrigt foreslå, at vi tager en nærmere drøftelse af det i udvalget og ser, om vi kan få det mere præciseret.

Hvis man ser meget overordnet på det og trækker lovforslaget meget langt, er det muligt, at man vil kunne sige noget om forureningskvote i forbindelse med lovforslaget. Det er ikke tilsigtet fra min side, men det er rigtigt, at man kan læse lovforslaget på den facon.

Men den sag, Danmarks Naturfredningsforening konkret henviser til, vil jo blive afgjort i forbindelse med drøftelsen af svovl- og NO_x-loven, og jeg finder det mest hensigtsmæssigt, at vi dér prøver at finde ud af, hvordan vi bedst kan få en sammenhæng mellem det lokale og det overordnede hensyn.

Dernæst kommer hr. Gade ind på bemyndigelserne. Jeg må vist være hr. Gade taknemlig for, at han ikke har repeteret mange af mine egne gamle taler om bemyndigelser til ministre, for jeg har i hvert fald udtrykt samme bekymring – naturligtvis lidt afhængigt af, hvem der

var minister. Derfor er jeg – hvis jeg skal være alvorlig – sådan set meget enig i, at man ikke uden videre bør udstede så mange bemyndigelser.

Problemet er derfor at finde en balance mellem en fuldstændig uhensigtsmæssigt detaljeret lovgivning kontra en fuldstændig uhensigtsmæssig udnyttelse af en bemyndigelseslovgivning af en eller anden minister. Jeg mener, det må være muligt at konkretisere dette spørgsmål nærmere i udvalget; jeg skal i hvert fald gerne være behjælpelig med at give så konkrete svar som overhovedet muligt.

Jeg vil dog helt overordnet sige til hr. Gade, at hvis ikke jeg havde i sinde at udnytte disse bemyndigelser, hvad i alverden skulle jeg så fremsætte lovforslaget for? Lovforslaget er jo et udtryk for, synes jeg selv – i hvert fald er det det, der er hensigten – at vi ønsker at gå ind på området renere teknologi, altså at vi ønsker at fremme den proces i industrien, der gør, at industrien arbejder hen imod renere teknologi. Hvis jeg havde et andet ønske, kunne jeg jo have fremsat lovforslaget i en utrolig skrabet udgave, nemlig bare omhandlende det, jeg skal gøre ifølge EF-lovgivningen. Men vi har i ministeriet netop ønsket, at der skete en langt stærkere indsats på dette område. Jeg har allerede henvist til både freonplanen og PVC-udspillet, men vi kan da også se på de muligheder, der er i forbindelse med mål og midler, og på de øgede beløb, der er i forbindelse med finansloven.

Jeg synes altså, at jeg på en lang række områder allerede har dokumenteret, at dette lovforslag ikke er fremsat på skrømt, men jeg er da enig i, at praksis vil vise, hvor langt vi kan komme. Jeg synes dog, at den korte tid, jeg har haft på dette felt, allerede har vist, at vi er godt på vej på området, men vi har naturligvis kun taget de første skridt.

Konkret til hr. Knud Lind vil jeg sige, at det er rigtigt, at der er tale om en anden situation for eksportvirksomheder, men det skyldes, at vi har overladt det til modtagerlandene at have selvbestemmelse over deres egne produkter. Imidlertid er der jo en bemyndigelse i lovgivningen, som jeg bare kan udnytte, sådan at der ikke bliver tale om nogen forskelle mellem import og eksport.

Hermed sluttede forhandlingen.